



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšera a JUDr. Michala Mazance v právní věci navrhovatele: **Ing. R. K.**, proti odpůrci: **Město Špindlerův Mlýn**, se sídlem Svatopetrská 173, Špindlerův Mlýn, zastoupenému JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 8, Plzeň, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy - územního plánu Špindlerův Mlýn, schváleného na 11. zasedání zastupitelstva města Špindlerův Mlýn, dne 15. 11. 2011, usnesením č. 8/11/2011 – Z, o kasační stížnosti odpůrce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 30. 5. 2013, čj. 30 A 5/2013 - 122,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Odpůrce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Navrhovatel **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Zastupitelstvo města Špindlerův Mlýn schválilo usnesením ze dne 15. 11. 2011 pod č. 8/11/2011-Z opatření obecné povahy - územní plán Špindlerova Mlýna. Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 16. 11. 2011. Územní plán nabyl účinnosti dne 1. 12. 2011.

[2] Navrhovatel se návrhem ze dne 16. 1. 2013 domáhal u Krajského soudu v Hradci Králové zrušení územního plánu Špindlerova Mlýna.

[3] Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 5. 2013, čj. 30 A 5/2013 - 122, odmítl návrh na zrušení územního plánu v části, kterou došlo k zařazení pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn do funkčních ploch FP - louky a pastviny a KO - ostatní krajinná zeleň. Soud současně zrušil územní plán v části, ve které byla pozemková

parcela č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn zařazena do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň a nezastavěné území obce.

[4] Krajský soud již rozsudkem ze dne 31. 5. 2012, sp. zn. 30 A 10/2012, k návrhu společnosti Reality Braník, s. r. o., zrušil územní plán v části týkající se pozemkových parcel č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 v k. ú. Špindlerův Mlýn. Vzhledem k tomu návrh navrhovatele v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a nyní návrhem se zabýval pouze ve vztahu k pozemku par. č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn.

[5] Pozemky par. č. 100/7 a č. 100/3 byly v době, kdy se navrhovatel stal jejich vlastníkem (tj. v r. 2012), stavebními pozemky určenými k zastavění v souladu s územním rozhodnutím ze dne 4. 7. 2005, čj. Výst.R1668/2005. Správní rozhodnutí požívají presumpci zákonnosti a správnosti a jsou závazná pro všechny správní orgány. Napadený územní plán proto nemohl změnit či zrušit účinky tohoto územního rozhodnutí. Bylo na odpůrci, aby existenci platného územního rozhodnutí zjistil v rámci opatřování územně analytických podkladů [viz § 26 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)], a jeho obsah promítl do územního plánu. Zařazením parcely č. 100/7 do funkční plochy KO – ostatní krajinná zeleň v rozporu s jejím účelovým určením dle územního rozhodnutí tak vznikla protiprávní situace.

[6] Krajský soud přisvědčil námitce, že územní plán neobsahuje důvody, jež odpůrce vedly k funkční změně pozemku par. č. 100/7. Textová část odůvodnění územního plánu musí obsahovat náležitosti stanovené ve správním řádu (srov. § 174 odst. 1 správního řádu). Základní zásady činnosti správních orgánů platí bezvýhradně, ustanovení o správním řízení, v jehož rámci jsou stanoveny i náležitosti odůvodnění rozhodnutí, platí přiměřeně. Podle soudu je nepřijatelné, aby rozvoj území probíhal bez ohledů na přísliby plynoucí z předchozího územního plánu. A má-li k tomu dojít, musí být takové změny odůvodněny. Byl-li tedy pozemek par. č. 100/7 novým územním plánem určen k odlišnému funkčnímu využití, pak musí jeho vlastník v souladu s principem právní jistoty znát důvody takové změny.

[7] Požadavek na řádné odůvodnění nelze spojovat jen s tím, zda vlastník uplatnil námitky. Proto podle soudu neobstojí poukaz odpůrce na to, že předchozí vlastník parcely č. 100/7 - Reality Braník, s. r. o. – se nedomáhal funkční změny pozemku. Uplatní-li subjekt proti navrhované změně námitky, rozhodnutí o nich musí být odůvodněno ve směru ke konkrétním pozemkům. Pokud námitky neuplatní, pak se musí spokojit s odůvodněním směřovaným pouze k ploše, v níž se jeho nemovitosti nachází. Tyto náležitosti nejsou v napadeném opatření obecné povahy obsaženy a jeho odůvodnění je proto nepřezkoumatelné. Za řádné odůvodnění soud nepovažuje bezobsažné konstatování, že „ÚP se snaží o navrácení lázeňského charakteru města (volné louky, návrh parků, veřejných prostranství, zeleně, regulace výstavby).“

[8] Soud dále uvedl, že územní plán se o vymezení hranice zastavěného území zmiňuje jedinou větou, a sice že bylo stanoveno k 1. 1. 2009. Z odůvodnění územního plánu není zřejmé, proč jeho pořizovatel nezahrnul do zastavěného území též parcelu č. 100/7, která se podle navrhovatele nachází v intravilánu obce a byla určena k zastavění platným územním rozhodnutím, které již bylo zčásti realizováno. Není z něj ani patrné, proč hranice zastavěného území není vedena po hranicích parcel a proč odděluje pozemky zastavěné stavbami od pozemků s nimi tvořícími jeden celek.

II. Kasační stížnost odpůrce

[9] Proti rozhodnutí městského soudu podal odpůrce (stěžovatel) včasnou kasační stížnost z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[10] Stěžovatel má za to, že krajský soud nesprávně vyložil jeho vyjádření a repliku k podané žalobě a na úkor nestranného přístupu k účastníkům řízení si domýšlel navrhovatelova tvrzení. Rozsudek krajského soudu považuje za nepřezkoumatelný v části týkající se závěrů o nerespektování územního rozhodnutí napadeným územním plánem. Stěžovatel souhlasí, že po nabytí právní moci územního rozhodnutí není možné, aby územní plán omezil či zakázal výstavbu pravomocně odsouhlasenou stavebním úřadem. Nové funkční využití pozemku neomezuje realizovat odsouhlasené stavby. K zásahu do práv navrhovatele by mohlo dojít tehdy, pokud by stavební úřad nepovolil realizaci stavby právě s odkazem na změnu funkčního využití pozemků. Navrhovatel ani jeho právní předchůdce nebyli dotčeni ve svých veřejných subjektivních ani vlastnických právech. Stěžovatel zdůraznil, že přestože navrhovatel ve svém návrhu argumentoval vydaným územním rozhodnutím, svým podáním ze dne 29. 4. 2013 deklaroval, že upouští od provedení staveb, které mu byly povoleny právě daným územním rozhodnutím. Jeho novým záměrem je vybudovat dva rodinné domy s ubytovací kapacitou do 8 lůžek a restauraci se sportovním vybavením.

[11] Argumentace krajského soudu je podle stěžovatele rozporná, jelikož soud na jednu stranu uvádí, že nemůže dojít ke změně či zrušení práv přiznaných územním rozhodnutím a na druhou stranu konstatuje, že k zásahu došlo právě změnou funkčního využití pozemků. V soudem zmiňovaném § 26 stavebního zákona není uvedeno, že pořizovatel územního plánu musí zjišťovat veškerá územní rozhodnutí na stavby, a to zvláště za situace, kdy neví, zda povolené stavby budou realizovány.

[12] Podle stěžovatele nebyly dány důvody pro zrušení územního plánu ani vzhledem k vytýkanému neodůvodnění jeho textové části. Krajský soud na toto odůvodnění klade stejné nároky jako na individuální správní rozhodnutí a nerespektuje, že takové požadavky měly být splněny až v případném rozhodnutí o námitkách. Sám soud uvedl, že pokud subjekt neuplatní námitky, postačí odůvodnění pouze ve vztahu k ploše, v níž se jeho nemovitosti nachází. Navrhovatel, resp. jeho předchůdce, námitky ve vztahu k pozemku par. č. 100/7 neuplatnil. Závěr soudu o tom, že napadený územní plán není ve vztahu k navrhovateli dostatečně odůvodněný, proto není správný. Stěžovatel poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, podle kterého přehnané požadavky na rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku nesmí být přemrštěné. V nynějším případě jsou stejné formalistické požadavky kladeny přímo na odůvodnění územního plánu.

[13] Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že neprovedl test proporcionality zásahu. Jelikož navrhovatel neuplatnil ve vztahu k posuzovanému pozemku námitky, územní plán nemusel v tomto směru obsahovat individualizované odůvodnění veřejného zájmu a posouzení přiměřenosti zásahu. Přesto soud považuje odůvodnění územního plánu za nedostatečné právě ve vztahu ke změně funkčního využití daného pozemku. Právní předchůdce navrhovatele se u krajského soudu domáhal zrušení územního plánu ve vztahu k pozemkům parc. č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12, čímž podle stěžovatele deklaroval svůj záměr na zrušení územního plánu jen v tomto rozsahu.

[14] Za nesprávné a nepřezkoumatelné považuje stěžovatel i rozhodnutí krajského soudu o náhradě nákladů řízení. Navrhovatel požadoval v primárním petitu zrušení napadeného územního plánu jako celku. S tímto návrhem a ani s návrhem na zrušení územního plánu v části týkající se pozemků parc. č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 neuspěl. Úspěšným byl pouze v části týkající se pozemku parc. č. 100/7. Soud nezohlednil neúspěch navrhovatele v primárním petitu a rozsahu návrhu. Stěžovatel je přesvědčen, že měl v soudním řízení úspěch a že mu měla být přiznána poměrná výše náhrady nákladů řízení, např. v rozsahu poměrů (např. co do řešené plochy) celého napadeného územního plánu ku rozsahu jeho zrušené části.

III. Vyjádření navrhovatele

[15] Navrhovatel nevyužil svého práva podat vyjádření ke kasační stížnosti.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Podstatou projednávané věci je nesouhlas navrhovatele se změnou funkčního využití jeho pozemku parc. č. 100/7 v k. ú. Špindlerův Mlýn z plochy č. II – komerční plocha nižší intenzity podle původního územního plánu na plochu KO – ostatní krajinná zeleň. Tento pozemek byl (společně s pozemky parc. č. 96/3, č. 100/3, č. 65/2, č. 63/3, č. 924/2 a č. 96/5 v téže katastrální území) určen územním rozhodnutím ze dne 4. 7. 2005, čj. Výst.R1668/2005 na stavbu bytového domu, včetně přípojek, venkovního parkoviště, objektu rychlého občerstvení, dětského vleků, snowtubingu, stavby lyžařského vleků, přeložky sdělovacího kabelu a vodovodního řádu, zpevněné příjezdové komunikace s parkovištěm a vjezdem do garáží. Samotný pozemek parc. č. 100/7 byl, a to i s ostatními pozemky, určen ke stavbě nových přípojek vody, plynu, kanalizace splaškové a dešťové, telefonu, přípojky NN, venkovního parkoviště, objektu rychlého občerstvení, dětského vleků, snowtubingu, stavby lyžařského vleků, přeložky sdělovacího kabelu a vodovodního řádu DN 150 a 300.

[19] Nejvyšší správní soud předesílá, že navrhovatel byl nepochybně oprávněn podat návrh na zrušení územního plánu ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. Aktivní procesní legitimace se zakládá pouhým tvrzením o dotčení na právech navrhovatele. Pokud napadeným územním plánem došlo k přerážení pozemku, na němž chtěl navrhovatel umístit stavbu, z plochy č. II – komerční plocha nižší intenzity na plochu KO – ostatní krajinná zeleň, jedná se nepochybně o úpravu, která je způsobilá zasáhnout do jeho vlastnického práva ve smyslu omezení možností užívání předmětu vlastnictví.

[20] Cílem územního plánování je rozvoj území, při kterém dochází ke koordinování veřejných a soukromých zájmů. Z žádné zákonné či ústavní normy nelze obecně dovodit existenci subjektivního práva vlastníka pozemku, aby v rámci nově přijímané územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do konkrétního funkčního využití. Stanovit funkční využití území je přitom činností, do které správní soudy mohou zasahovat jen omezeně. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Přísluší mu však posoudit, zda pořizovatel územního plánu postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva, případně zda nejde o řešení ve vztahu k navrhovateli zjevně nepřiměřené, které představuje reálné porušení jeho vlastnického práva a které nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území v souladu s cíly územního plánování uvedenými v § 18 stavebního zákona (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 9 Ao 2/2008 – 62).

[21] Krajský soud zrušil napadenou část územního plánu zejména pro nedostatečné odůvodnění změny funkčního využití pozemku parc. č. 100/7. Nejvyšší správní soud přisvědčuje krajskému soudu v tom, že způsob a rozsah odůvodnění změn v území se má rovněž odvíjet od procesní aktivity vlastníka pozemku dotčeného přijímaným územním plánem. Pokud vlastník zůstane při procesu přijímání územního plánu nečinným a neuplatní námitky, nemůže pořizovateli územního plánu následně před soudem úspěšně vytýkat, že změna funkčního využití

jeho pozemku není detailně odůvodněna a že neobsahuje odpověď na výtky, které vlastník uplatní ve fázi soudního přezkumu. Územní plán jako relativně obecný nástroj územního plánování nemá a ani nemůže zohlednit veškeré skutečnosti vážící se ke každému konkrétnímu pozemku v regulovaném území (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2010, čj. 8 Ao 1/2007 - 94).

[22] Podmíněností aktivity navrhovatele a úspěšnosti návrhu se zabýval rozšířený senát v usnesení ze dne 16. 11. 2010, čj. 1 Ao 2/2010 - 116 (viz také rozsudek tohoto soudu dne 21. 7. 2011, čj. 7 Ao 3/2011 - 56), v němž vyslovil, že úspěch návrhu rozhodující měrou závisí na tom, zda v řízení bude prokázáno, že navrhovatel skutečně, dle svých tvrzení, byl na svých právech zkrácen přijatým opatřením obecné povahy. Rozšířený senát konstatoval, že procesní pasivita navrhovatele ve fázích správního řízení předcházejícího přijetí opatření obecné povahy může být způsobena faktory subjektivními i objektivními. Její význam pro úspěšnost žaloby posoudí soud s přihlédnutím ke všem individuálním okolnostem případu, a to při zkoumání procesního postupu správního orgánu, při hodnocení případného rozporu opatření obecné povahy s právními předpisy, jakož i při hodnocení přiměřenosti zásahu do práv a povinností navrhovatele. Je tedy zřejmé, že není k dispozici obecně platné pravidlo, jak postupovat při zjištění, že byl navrhovatel pasivní před přijetím územního plánu. Podstatnou roli tu hrají konkrétní okolnosti, za kterých byl navrhovatel v předchozím řízení pasivní. Může tak dojít i k tomu, že i ve vztahu k totožnému územnímu plánu může být předchozí pasivita různých subjektů hodnocena odlišně, v závislosti na konkrétních okolnostech, které mohou tuto pasivitu částečně osvětlit. Není tedy vyloučeno, aby i přes pasivitu navrhovatele soud shledal za určitých okolností takové nedostatky napadeného opatření obecné povahy, že pro ně zhodnotí příslušné body návrhu jako důvodné. Ke zrušení územního plánu by soud měl přistoupit tehdy, pokud jeho přijetím došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.

[23] Stěžovatel opakovaně poukazoval na to, že se navrhovatel, resp. jeho právní předchůdce, nezúčastnil procesu schvalování územního plánu. Ačkoliv se navrhovatel stal majitelem pozemků dotčených územním plánem až necelý rok po jeho přijetí, Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že jménem předchozího majitele – společnosti Reality Braník s. r. o. – podal námitky vůči změně funkčního využití u pozemků parc. č. 100/12, 100/3 a 96/16. Navrhovatel rovněž jménem společnosti CENTRUM 2000, a. s. podal námitky ke konceptu územního plánu, v nichž se domáhal změny navrhovaného územního plánu tak, aby mohl na pozemku parc. č. 100/12 umístit dva rodinné domy s ubytovací kapacitou do osmi lůžek a na pozemcích parc. č. 100/3 a č. 96/16 restauraci se sportovním vybavením. Navrhovatel, resp. jeho právní předchůdci, v procesu přijímání tedy nebyli pasivní, byť neuplatnili námitky výslovně ve vztahu k pozemku parc. č. 100/7. Navrhovatel, resp. jeho právním předchůdcům, nic nebránilo, aby se i u předmětného pozemku bránil proti plánované změně funkčního využití posuzovaného pozemku již během procesu přijímání územního plánu. Nejvyšší správní soud však zohlednil, že tento pozemek byl pouze pozemkem „pomocným“, umožňujícím obsluhu stavebních pozemků parc. č. 96/3 a č. 100/3 a zčásti pak pozemků parc. č. 63/3, č. 65/2, č. 924/2 a č. 96/5, tak jak je vymezeno v územním rozhodnutí ze dne 4. 7. 2005. I z uvedených důvodů nelze považovat navrhovatele za zcela pasivního při přijímání územního plánu s fatálními důsledky této skutečnosti pro výsledek následného soudního přezkumu opatření obecné povahy.

[24] Stěžovatel se proto nemusel při stanovení konkrétních podmínek pro využití pozemku parc. č. 100/7 vypořádat s jednoznačně formulovaným zájmem navrhovatele na zachování stávajícího funkčního využití pozemku. Pokud by navrhovatel uplatnil konkrétní námitky výslovně ve vztahu k tomuto pozemku, bylo by třeba klást na odůvodnění rozhodnutí o námitce

vyšší nároky. To ale neznamená, že stěžovatel mohl změnu ve funkčním využití pozemku zcela pominout.

[25] Nejvyšší správní soud ověřil, že posuzovaný územní plán neobsahuje konkrétní zmínku o dotčeném pozemku a zejména ani o ploše, v níž se nachází. Ve vztahu k funkčnímu využití KO - ostatní krajinná zeleň lze na str. 65 územního plánu nalézt přípustné a nepřípustné způsoby využití. Z odůvodnění ale není zřejmé, proč stěžovatel přistoupil ke změně funkčního využití daného pozemku, resp. pozemků nacházejících se v blízkých plochách a pozemků se shodným určením, a oproti předchozímu stavu znemožnil jeho zastavení. Především z něj tak nelze zjistit, zda stěžovatel přihlížel k existenci územního rozhodnutí vázajícího se k dané ploše (k tomu viz dále). Odpověď na tyto otázky nelze nalézt ani pod bodem F. II. nazvaného Shrnutí přínosu územního plánu k vytváření podmínek pro předcházení zjištěným rizikům ovlivňujícím potřeby života současné generace obyvatel řešeného území a předpokládaným ohrožením podmínek života generací budoucích. V něm stěžovatel pouze obecně poukázal na snahu o navrácení lázeňského charakteru města a na skutečnost, že v řešeném území jsou již prakticky vyčerpány možnosti pro další územní rozvoj s tím, že pro další období a generace bude stále problematičtější umístování nových rozvojových lokalit (zbývá možnost přestaveb a rekonstrukcí). Jak již bylo uvedeno, požadavku na řádné zdůvodnění změny by v tomto případě postačovalo přezkoumatelné vysvětlení, proč dochází ke změně vymezení plochy. I s poukazem na shora zmíněnou relativní procesní pasivitu navrhovatele pokud jde o konkrétní pozemek, nelze po územním plánu vyžadovat, aby za takové situace obsahoval podrobné vymezení změny ve vztahu ke každému konkrétnímu pozemku. To však na druhou stranu neznamená, že lze rezignovat na odůvodnění nutnosti změny funkčního využití území, resp. je opatřit pouze stručnými a zcela obecnými tvrzeními o potřebě takového opatření. Územní plán je přijímán k zajištění veřejného zájmu, jímž jistě může být i potřeba koordinovat masivní výstavbu. Tento zájem lze chránit i prostřednictvím vymezení zastavěného území dle § 58 stavebního zákona. Hodnoty chráněné územním plánem nicméně musí být nejenom řádně pojmenovány a specifikovány, ale také doloženy.

[26] Ačkoliv stěžovatel polemizoval s jednotlivými požadavky krajského soudu na odůvodnění územního plánu, zůstal v rovině obecných polemik a sám neuvedl, kde přesně se změnou posuzovaného území (alespoň v nějaké míře) zabýval. Kasační argumentace proto není s to zvrátit závěr soudu o nepřezkoumatelnosti územního plánu.

[27] Krajský soud zrušil napadený územní plán i z důvodu, že stěžovatel pominul existenci územního rozhodnutí vztahujícího se k posuzovanému území. I tuto okolnost musel soud zohlednit. Nejvyšší správní soud souhlasí, že platné a pravomocné územní rozhodnutí může být limitem využití území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona, který omezuje „libovolné“ nové funkční určení plochy či území. Při přípravě územního plánu je třeba zohlednit pozemky, které jsou součástí limitů vzniklých na základě vydaných platných územních rozhodnutí a omezení z nich plynoucí. Ani stěžovatel netvrdil, že by při přípravě územního plánu zohlednil existenci územního rozhodnutí zahrnujícího i pozemek parc. č. 100/7. I s ohledem na § 26 odst. 1 a § 27 odst. 2 stavebního zákona je úkolem pořizovatele územního plánu mít povědomí o tom, jaká územní rozhodnutí byla vydána ve vztahu k regulovanému území a která v době přijímání územního plánu limitují využití území.

[28] Současně ovšem platí, že platnost územního rozhodnutí nemůže být zpochybněna ani při jeho nezohlednění při přijímání územního plánu. Územně plánovací dokumentace nemůže působit retroaktivně a nemůže derogovat účinky pravomocného a realizovatelného územního rozhodnutí. Územní rozhodnutí jsou totiž platná, nepozbudou-li platnosti ve smyslu § 93 stavebního zákona, nebo nebudou-li změněna nebo zrušena postupem dle § 94 stavebního

zákonu. Pokud tedy dojde po vydání územního rozhodnutí ke změně územního plánu, subjekt má nadále právo na provedení té stavby, která byla umístěna pravomocným územním rozhodnutím. Oprávněný z územního rozhodnutí si nicméně nemůže bez dalšího nárokovat vydání jiného územního rozhodnutí, které je již v době podání žádosti v rozporu s nově přijatým územním plánem. Nevyužití práv plynoucích z územního rozhodnutí nezakládá navrhovateli právní nárok na vydání jiného územního rozhodnutí pro stavbu jiného charakteru.

[29] Uvedené podporuje i dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu. Soud např. v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, čj. 1 As 107/2012 - 139 (obdobně v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, čj. 5 As 77/2009 - 107), vyslovil, že stavební úřad není ve stavebním řízení oprávněn posuzovat soulad projektové dokumentace s územním plánem, který nabyl účinnosti poté, co v předcházejícím územním řízení bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí. Takový postup by představoval nepřípustný zásah do práv účastníků územního (resp. stavebního) řízení nabytých v dobré víře. Na uvedené závěry navázal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, čj. 1 AOS 3/2013 - 58, ve kterém uvedl, že posuzovaný územní plán se nemohl dotknout práv navrhovatele v tom směru, že by v jeho důsledku byla zmařena výstavba bioplynové stanice, a to za situace, kdy územní plán nerespektuje rozhodnutí o umístění stavby, které nabylo právní moci již před nabytím účinnosti územního plánu.

[30] Nejvyšší správní soud se nicméně za stávající situace nemůže blíže vyjádřit k tomu, jak se má stěžovatel dále vypořádat s předmětným územním rozhodnutím. Z podaného návrhu ani z kasační stížnosti nelze prokazatelně zjistit, zda a v jaké míře došlo k využití pozemku parc. č. 100/7 v souladu s územním rozhodnutím. Ze soudního spisu lze naopak vysledovat, že navrhovatel upustil od realizace práv plynoucích z daného rozhodnutí s tím, že na pozemcích parc. č. 100/7, č. 100/3 a č. 100/12 hodlá umístit stavbu dvou rodinných domů (viz žádost navrhovatele o pořízení změny územního plánu ze dne 29. 4. 2013). Je proto na stěžovateli, aby při znalosti místních poměrů v území zohlednil platná územní rozhodnutí, i aktuální poměry v území a případně dále náležitě zdůvodnil, z jakých důvodů nadále – *pro futuro* - trvá na potřebě změny funkčního využití plochy oproti předchozímu územnímu plánu.

[31] Jako nedůvodnou vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační námitku směřující do rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení. Navrhovatel ve svém návrhu požadoval, aby krajský soud zrušil územní plán Špindlerova Mlýna jako celek. Z protokolu o konaném ústním jednání vyplývá, že navrhovatel setrval na vymezeném petitu, nicméně ponechal na úvaze soudu, zda zruší územní plán jen ve vztahu k nemovitostem, které vymezil ve svém návrhu. Krajský soud posoudil územní plán meritorně pouze ve vztahu k pozemku parc. č. 100/7 a ve vztahu k pozemkům č. 96/16, č. 100/3 a č. 100/12 návrh odmítl.

[32] V posuzované věci šlo pouze o jediný předmět řízení. Úspěšnost ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nelze posuzovat podle počtu pozemků, ohledně nichž bylo návrhu vyhověno, či dokonce podle jejich velikosti, ale pouze v tom směru, zda krajský soud návrhu vyhověl či nikoliv. Ostatně i výše soudního poplatku za takovýto návrh je stanovena jednotně, nezávisle na tom, zda se navrhovatel domáhá zrušení územního plánu jako celku, jeho části nebo dokonce ve vztahu k jedinému pozemku [viz § 6 odst. 9 ve spojení s položkou 18 odst. 2 písm. b) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Stěžovatel nemůže zpochybnit zákonnost rozhodnutí krajského soudu o úspěchu navrhovatele na základě toho, že navrhovatel ponechal na krajském soudu, v jakém rozsahu bude územní plán posuzovat a ani na základě toho, že navrhovatelův návrh byl zčásti odmítnut. Navrhovateli proto přísluší náhrada nákladů řízení v plné výši.

[33] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[34] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Navrhovatel, který byl ve věci úspěšný, v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon, za který by mu příslušela náhrada nákladů řízení. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 25. června 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu